

De betogingen van 4 september tegen de racistische law & order politiek van de Franse regering brachten verspreid over 140 gemeentes bijna 200.000 mensen op de been.

De regering wimpelde de beweging weg door te spreken over 'enkele tienduizenden betogers' (ex PS-lid Éric Besson, minister van 'Immigratie, Integratie, Nationale Identiteit en Wederzijdse Ontwikkeling') en over een 'heterogeen gebeuren dat niet alleen een mozaïek van traditionele partijen verenigde maar ook allerlei anarchistische en radicaal-linkse clubjes bij elkaar bracht', 'zonder een politiek antwoord te geven' (Brice Hortefeux, minister van Binnenlandse Zaken).

Het zou echter een vergissing zijn om het belang van de dag te onderschatten want hoewel de beweging nog niet is opgewassen tegen de uitdagingen was het de eerste keer in jaren dat de antiracistische beweging en traditioneel links hun gebruikelijke verdeeldheid ontstegen en samen optrokken.

Veel van de betogers waren bovendien niet de 'gebruikelijke' activisten. Evenzeer is van belang dat de vakbonden de betogingen steunden als deel van het bredere verzet tegen het rechtse regeringsbeleid. Er zal zeker nog een vervolg komen want de Franse regering heeft besloten om nog sterker de racistische kaart te spelen. Sinds 2002 gaat Sarkozy steeds verder hierin als deel van de motivatie en rechtvaardiging van een repressief beleid. Tot nu toe zijn de hoogtepunten van deze politieke koers het ontnemen van de nationaliteit van 'Fransen van vreemde herkomst', het stelselmatig op een hoop gooien van misdadigers en immigranten, de uitzetting van Roma en het stigmatiseren van 'rondtrekkende mensen' en wetten als het boerkaverbod en 'Loppsi2 wet', een verzameling wetgeving die de politie onder andere het recht zou geven computers te hacken en een grootschalige database van persoonlijke gegevens aan te leggen.

En alsof dit allemaal nog niet genoeg is, staat voor 27 september een debat gepland over een verzameling wetgeving over immigratie zoals we die niet meer gezien hebben sinds de dagen van Vichy Frankrijk. De betogingen van 4 september lieten een terechte woede over een politiek van

racisme en veiligheidswaan zien. Zoals het antisemitisme na 1929 heeft laten zien kunnen racistische denkbeelden en paniek over veiligheid vergif zijn voor de vakbeweging. De politiek van Sarkozy en werkgeversorganisatie MEDEF moet op twee fronten bestreden worden: economisch en sociaal zijn de pensioenen beslissend, ideologisch en politiek is een massabeweging tegen het racisme van de overheid noodzakelijk.

Dit stuk verscheen eerder in Tout est à Nous, de krant van de NPA (Nouveau Parti Anticapitaliste)